

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/76/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720010083
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mário Šulej
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6720010083.3

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mária Šuleja a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Adriány Považanovej, v trestnej veci obžalovaného M. K. na verejnom zasadnutí dňa 26. augusta 2020, za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr.zák. o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 01.07.2020, sp.zn. 3T/15/2020, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. odvolanie obžalovaného M. K. **z a m i e t a .**

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. a) Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr.zák. na tom skutkovom základe, že

dňa 02.11.2019 v čase okolo 18.00 hod. vo I., ul. I. E. XXXX/XX, v byte, ktorý spoločne obývajú, po predchádzajúcej žiarlivostnej hádke fyzicky napadol svoju družku A. C., nar. XX.XX.XXXX tým spôsobom, že ju niekoľkokrát udrel otvorenou dlaňou do oblasti tváre, v dôsledku ktorého útoku si udrela hlavu o vchodové dvere, čím spôsobil A. C. otras mozgu s nevelkým úrazovým vnútrolebečným krvácaním pod pavúčnicu v čelovej oblasti vľavo - posttraumatické subarachnoidálne krvácanie, pomliaždenie hlavy v čelovej oblasti a tržnú ranu v záhlaví, ktoré si vyžiadali práceneschopnosť spojenú s dobou liečenia v trvaní 13 dní.

Za to mu bol podľa § 156 ods. 2 Tr.zák. s použitím § 37 písm. m) Tr.zák., § 38 ods. 4 Tr.zák., § 49 ods. 2 Tr.zák. uložený trest odňatia slobody v trvaní 24 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr.por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej UNION zdravotnej poisťovni, a.s. Bratislava škodu vo výške 1.062,08 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný ihneď po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie, a to proti výrokom o vine, o treste a o náhrade škody, ktoré odôvodnil jednak sám písomnými podaniami doručenými krajskému súdu dňa 09.07.2020 a Okresnému súdu Zvolen dňa 28.07.2020 a jednak prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 14.07.2020.

Obžalovaný uviedol, že so svojou družkou poškodenou A. C. zdieľa spoločnú domácnosť. Nie je pravdou, že by jej mal dňa 02.11.2019 po hádke spôsobiť zistené zranenia, čo napokon vo svojich výpovediach potvrdzuje aj samotná poškodená. Naviac, táto nikdy nedala súhlas na jeho trestné stíhanie, a ak by aj áno, tak bola uvedená do omylu zo strany vyšetrovateľa. Zdôraznil, že poškodená bola v čase skutku pod značným vplyvom alkoholu, pričom si voči nemu neuplatnila nárok na náhradu škody. Verziu poškodenej o vzniku zranení potvrdil aj znalecký posudok, čo však OČTK, ani okresný súd vôbec nebrali do úvahy. Odsúdený bol len kvôli jeho trestnej minulosti, pričom celá obžaloba je postavená na dohadoch, neexistoval totiž žiadny dôkaz, ktorý by ho usvedčoval zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví. Napokon na konajúcu prokurátorku podal trestné oznámenie, pretože nielen v tejto trestnej veci, ale aj v minulosti konala v jeho trestných veciach v rozpore so zákonom.

V podaní adresovanom Okresnému súdu Zvolen podal sťažnosť aj na zákonného sudcu, ktorý rozhodoval v prvom stupni a vôbec nemal záujem zistiť skutočnú pravdu, t.j. že poškodená si spôsobila zranenie sama pádom na klzkú podlahu a v ďalšom zopakoval argumenty a dôvody zo svojho vyššie uvedeného prvého podania.

Za súčasť obhajoby možno považovať aj jeho podanie na Generálnu prokuratúru SR, v ktorom dal do pozornosti, že poškodená v prípravnom konaní jednoznačne uviedla, že jej zistené zranenia nespôsobil on, ale spôsobila si ich sama v dôsledku ťažkého stupňa opitosti. Nebol produkovaný žiadny priamy dôkaz, ktorý by ho usvedčoval, a ani nepriame dôkazy netvorí ucelenú reťaz, z ktorej by bolo možné vyvodiť jeho vinu.

Obhajca obžalovaného najprv poukázal na výrokovú časť napadnutého rozsudku, s ktorou sa však nestotožnil, ani pokiaľ ide o uznanie viny, ani pokiaľ ide o uložený trest, a taktiež ani pokiaľ ide o výrok o náhrade škody.

Súd prvého stupňa nezistil riadnym spôsobom skutkový stav, a preto z neho nemohol vyvodiť ani správne právne závery, naviac, vykonané dôkazy vyhodnotil evidentne v jeho neprospech. Pripustil, že medzi ním a poškodenou došlo k nedorozumeniu, keďže táto cez mobil komunikovala s neznámym mužom. Z tohto dôvodu jej dal ľavou rukou na pravé líce jednu facku, po ktorej však poškodená neutrpela žiadne zranenia, iného fyzického útoku sa voči nej nedopustil. Poškodená požívala pred tým alkohol, on si vypil len malé množstvo, aj to po nedorozumení, čo potvrdilo vyšetrenie na množstvo alkoholu v krvi. Samotná poškodená potvrdila jeho výpoveď, a to v prípravnom konaní, kde uviedla, že si zranenia spôsobila sama. Vzhľadom na jej ovplyvnenie alkoholom, t.j. ťažký stupeň opitosti, by túto ani nebolo potrebné fyzicky napádať.

Svedkyne V. U. a G. G. vypovedali, že z ich bytu sa ozýval krik a hádka, avšak vôbec sa nezmienili o fyzickom útoku. Svedkovia P. L. a E. V., členovia policajnej hliadky uviedli, že im poškodená povedala, že si zranenia spôsobila sama. Členovia ďalšej policajnej hliadky, svedkovia X. G. a B. Q., potvrdili, že nebol agresívny, spolupracoval s nimi a poprel pred nimi, že by na poškodenú zaútočil.

Zo znaleckého posudku, z odboru zdravotníctva a výpovede znalca vyplynulo, že zranenia poškodenej mohli vzniknúť aj v dôsledku iného mechanizmu, než bol ustálený v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Naviac znalec vypovedal, že na pravom oku poškodenej neboli zistené žiadne zranenia. Zo záverov znaleckého posudku z odvetvia psychiatrie vyplynulo, že jeho pobyt na slobode nie je nebezpečný, zároveň mu znalkyňa nenavrholo uložiť žiadne ochranné liečenie, aj znalec z odvetvia psychológie uviedol, že u neho neexistujú významnejšie tendencie dopúšťať sa protiprávneho konania a agresivita nie je dominantnou črtou jeho osobnosti.

Nepoprel, že bol v minulosti 7-krát súdom trestaný, avšak v 6-ich prípadoch sa na neho hľadí, ako by odsúdený nebol, taktiež sa dopustil niekoľkých priestupkov, ale najmä dopravného charakteru.

Nebol produkovaný žiadny priamy dôkaz, na základe ktorého by ho bolo možné uznať za vinného, a ani súhrn nepriamych dôkazov netvorí ucelenú reťaz, na základe ktorej by bolo možné vyvodiť jeho trestnú zodpovednosť. Vina musí byť preukázaná jednoznačne bez akýchkoľvek pochybností, čo sa nestalo, naopak, stále pretrvávajú dôvodné pochybnosti, a preto bolo namieste aplikovať procesnú zásadu „in dubio pro reo“.

Vzhľadom k tomu navrhol, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d) Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. okresnému súdu vec vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, alternatívne, aby podľa § 322 ods. 3 Tr.por. rozhodol vo veci sám tak, že ho v celom rozsahu spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. a) Tr.por., t.j. z dôvodu, že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je trestne stíhaný.

Na verejnom zasadnutí prokurátor krajskej prokuratúry považoval napadnutý rozsudok za zákonný a správny, a to vo všetkých jeho výrokoch. Stotožnil sa aj s odôvodnením okresného súdu, a preto navrhol odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Poškodená uviedla, že obžalovaný jej nespôsobil žiadne zranenia, spôsobila si ich sama, pričom si ani neuplatnila nárok na náhradu škody.

Obhajca sa plne pridržiaval dôvodov uvedených v písomne vyhotovenom odvolaní. Zdôraznil, že vzhľadom na dôkaznú situáciu je potrebné aplikovať zásadu v pochybnostiach v prospech obžalovaného a v konečnom dôsledku navrhol, aby bol v celom rozsahu spod obžaloby oslobodený.

Obžalovaný sa pripojil k návrhu svojho obhajcu. Opätovne dal do pozornosti, že sa žiadneho trestného činu nedopustil, poškodená si zranenia spôsobila sama. Konajúca prokurátorka bola voči nemu zaujatá, a to už aj v jeho predchádzajúcej trestnej veci. Žiadal, aby bol spod obžaloby v plnom rozsahu oslobodený.

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací zistil, že odvolanie bolo podané obžalovaným, ako oprávnenou osobou, a to v zákonnej lehote proti rozhodnutiu, proti ktorému bolo prípustné. Následne

preskúmal v intenciách § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku o vine, o treste a o náhrade škody, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by prihliadol len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por., čo však zistené nebolo. Po uvedenom procesnom postupe dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nebolo podané dôvodne.

Súd prvého stupňa prejednávánemu prípadu venoval náležitú pozornosť a nemožno mu v tomto smere nič podstatné vyčítať. Stručne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tiež vtedy, ak si navzájom čiastočne odporovali. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zároveň zistiteľné, akými právnymi úvahami sa prvostupňový súd spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny obžalovaného zo spáchania skutku kladeného mu za vinu a správne postupoval, keď ho v konečnom dôsledku uznal za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1,2 písm. a) Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr.zák.

Krajský súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie rozsudku okresným súdom, vrátane vyhodnotenia dôkazov na str. č. 7., s ktorým sa stotožnil, avšak považoval za potrebné reagovať v rámci odvolacieho konania na námietky obžalovaného, ktoré však nebolo možné akceptovať v takom rozsahu, ktorý by viedol k inému meritórnemu rozhodnutiu vo výroku o vine.

Odvolací súd poznamenáva, že trestné stíhanie za trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods.1,2 písm. a) Tr.zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr.zák. nie je podmienené súhlasom poškodeného v zmysle § 211 ods. 1 Tr.por., a preto ani v tomto prípade nebol na trestné stíhanie obžalovaného potrebný súhlas poškodenej A. C..

Je nepochybné, že v danom prípade boli produkované dve skupiny dôkazov, a to v prospech, ale aj v neprospech obžalovaného, ktoré si navzájom odporovali. Nebolo sporné, že poškodená v danom čase a na danom mieste, ako to bolo ustálené, utrpela popísané zranenia, rozdielne boli len tvrdenia obžaloby a obhajoby, pokiaľ išlo o ustálenie príčiny, ktorá ich spôsobila, vrátane spôsobu akým vznikli (mechanizmus vzniku zranenia). Obžalovaný dokazoval, že poškodená si spôsobila zranenia sama v dôsledku pádu, ktorý nastal vzhľadom na jej značné ovplyvnenie požitým alkoholom. Takýto priebeh potvrdila v prípravnom konaní svojimi výpoveďami aj samotná poškodená, ktorá však už na hlavnom pojednávaní nevypovedala.

Naproti tomu existovala druhá skupina dôkazov, ktorá preukazovala, že poškodená utrpela zranenia v dôsledku fyzického útoku zo strany obžalovaného a následného úderu záhlavia o dvere. Aj samotný obžalovaný priznal, že s poškodenou mali nielen verbálny konflikt, ale v dôsledku žiarlivostnej hádky dal poškodenej facku, hoci jej nemal spôsobiť žiadne zranenia, a takto sa vyjadril aj pred zasahujúcim príslušníkom polície E. V.. Svedkyňa poškodená A. C. síce v prípravnom konaní vypovedala v prospech obžalovaného v tomto smere, avšak z prepúšťacej lekárskej správy zo dňa 04.11.2019 nepochybné vyplynulo, že po jej príchode na ošetrovanie po skutku uviedla, že ju inzultoval jej priateľ - obžalovaný. Z výpovede svedka P. L., zasahujúceho príslušníka polície, vyplynulo, že poškodená síce najprv uviedla, že si udrela hlavu o dvere, ale neskôr, keď ju uistil, aby sa nebála, povedala, že ju napadol jej partner. Členovia ďalšej policajnej hliadky, X. G. a B. Q., potvrdili, že poškodená pri komunikácii s P. L. priznala, že ju udrel druh. Navyiac vypovedali, že keď sa rozprávali s deťmi, tieto síce tvrdili, že poškodená mala spadnúť, avšak obžalovaný, keď už prišli vonku, na deti, ktoré boli v okne, zakričal, že sú už dohodnutí, a že vedia, čo majú povedať. Aj zo znaleckého posudku z odvetvia úrazovej chirurgie, ako aj výpovede znalca vyplynulo, že ako najpravdepodobnejší mechanizmus vzniku zranení poškodenej bol určený spôsob, ktorý bol ustálený v zistenom skutkovom stave, i keď úplne nevylúčil, že by mohli vzniknúť v dôsledku pádu. Svedkyne G. G. a V. U. zhodne uviedli, že z bytu obžalovaného a poškodenej bolo počuť krik, keďže títo sa hádali, čo bolo dôvodom, aby zavolali políciu. Svedkyňa V. U. však vo výpovedi z prípravného konania, ktorá bola na hlavnom pojednávaní prečítaná, uviedla tiež to, že počula, ako poškodená povedala niečo v tom zmysle, aby ju nechal, že má už toho dosť a počula aj obžalovaného, ako kričal. Obe svedkyne zároveň potvrdili, že k hádkam medzi obžalovaným a poškodenou dochádzalo často, pričom svedkyňa V. U. potvrdila, že po vzatí obžalovaného do väzby už nepočula, že by sa z bytu ozývali nejaké výkriky ako predtým. Veľmi dôležitou skutočnosťou bolo i to, že obžalovaný už bol v minulosti 7-krát súdom trestaný (hoci 6 odsúdení už má zahladených) pre rôznu úmyselnú trestnú činnosť, naposledy tiež za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr.zák., čo preukazuje, že má sklon dopúšťať sa voči iným osobám násilného konania.

Krajský súd po komplexnom zhodnotení dôkaznej situácie dospel k záveru, že súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba nadväzujú a dopĺňajú sa, vyvracia ním produkovanú obhajobu a dostatočne preukazuje, že skutok kladený mu za vinu sa stal takým spôsobom, ako správne ustálil okresný súd, ako aj to, že ho spáchal práve obžalovaný. Súhrn dôkazov

vyznievajúcich v jeho prospech nebol totiž dostatočne spôsobilý na to, aby mohla byť aplikovaná zásada v pochybnostiach v prospech obžalovaného, a preto nemohol byť v konečnom dôsledku spod obžaloby oslobodený tak, ako sa toho domáhal. Je zrejmé, že obžalovaný sa chcel zbaviť trestnej zodpovednosti, resp. chcel ju aspoň zmierniť, najmä, ak mu hrozilo uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Taktiež poškodená nemala záujem na jeho trestnom stíhaní, ktoré sama ani neiniciovala, čo svedčí o jej pozitívnom vzťahu k obžalovanému, navyiac sa musí o deti starať sama a pre neprítomnosť obžalovaného došlo nepochybne aj k zhoršeniu ekonomickej situácie v rodine, čo sú ďalšie dôvody, aby vypovedala v jeho prospech.

Z hľadiska subjektívnej stránky trestného činu, a to zavinenia, možno dospieť k záveru, že obžalovaný konal v tzv. priamom úmysle, jeho pohnútkou bola žiarlivosť na SMS komunikáciu medzi poškodenou a iným mužom, ktorá fyzickému útoku z jeho strany predchádzala.

Obžalovaný v podanom odvolaní neuviedol bližšie dôvody, pre ktoré napádal zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste.

Pokiaľ ide o úvahy o druhu a výmere trestu uloženého obžalovanému, odvolací súd sa stotožnil s výrokom prvostupňového súdu, ktorý obžalovanému uložil vyššie uvedený nepodmienečný trest odňatia slobody, vrátane spôsobu jeho výkonu. Okresný súd prihliadol na všetky skutočnosti, na ktoré bol podľa Trestného zákona povinný prihliadnuť, predovšetkým v zmysle ust. § 34 ods. 4 Tr.zák., odvolací súd preto poukazuje v podrobnostiach na odôvodnenie napadnutého rozsudku na str. č. 7-8, s ktorým sa stotožnil.

Prvostupňový súd u obžalovaného správne zistil existenciu jednej priťažujúcej okolnosti, a to, že už bol za trestný čin odsúdený (ust. § 37 písm. m/ Tr.zák.), súčasne nezistil existenciu žiadnej poľahčujúcej okolnosti. V dôsledku toho mohol obžalovanému ukladať, pri zvýšení dolnej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (ust. § 38 ods. 4, ods. 8 Tr.zák.), trest odňatia slobody na 20 mesiacov až na 3 roky. Zároveň prihliadol aj na mieru závažnosti priťažujúcej okolnosti, ktorá bola pomerne významná (ust. § 38 ods. 2 Tr.zák.), keďže sa trestnej činnosti dopustil počas plynutia skúšobnej doby podmienečného odsúdenia za jeho obdobnú predchádzajúcu trestnú činnosť, preto ho možno považovať za tzv. špeciálneho recidivistu. Uloženie trestu odňatia slobody nad dolnou hranicou zvýšenej trestnej sadzby vo výmere 2 roky bolo v súlade so zákonom.

Okresný súd nepochybil ani v tom, keď obžalovaného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr.zák. do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, pretože doposiaľ nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Navyiac podmienečný odklad výkonu uloženého trestu odňatia slobody ani neprichádzal do úvahy, vzhľadom na ust. § 49 ods. 2 Tr.zák. Prihliadajúc aj na kriminálnu minulosť obžalovaného, keď doposiaľ uložené tresty evidentne nevedli k jeho náprave, by už vôbec nepostačovalo uloženie niektorého z alternatívnych, miernejších druhov trestov.

Uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody v danej výmere zabezpečí v danom prípade v dostatočnej miere dosiahnutie účelu trestu, a zároveň obsahuje v primeranom rozsahu prvky represie, ako aj prvky individuálnej a generálnej prevencie, a takýto trest zodpovedá všetkým požiadavkám vyplývajúcim z ust. § 34 ods. 1, ods. 4 Tr.zák., a súčasne i z ďalších ustanovení, ktoré upravujú zásady ukladania trestov.

Obžalovaný v podanom odvolaní neuviedol bližšie dôvody, pre ktoré napádal zákonnosť a odôvodnenosť výroku o náhrade škody. Poškodená A. C. si síce nárok na náhradu škody neuplatnila, avšak jej čiastočná právna nástupkyňa Union zdravotná poisťovňa, a.s. žiadala náhradu liečebných nákladov v sume 1.062,08 Eur, ktoré boli vynaložené na zdravotnú starostlivosť poškodenej, ako jej poisťovňa. Súčasne predložila vyčíslenie jednotlivých položiek, ktoré ich tvorili, pričom o ich výške neexistovali žiadne relevantné pochybnosti. Okresný súd správne postupoval, keď obžalovanému uložil povinnosť, aby nahradil právnej nástupkyňi poškodenej Union zdravotná poisťovňa, a.s. škodu vo výške 1.062,08 Eur. Obžalovaný spôsobil poškodenej škodu výlučne svojím zavinením a zodpovedá za ňu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

S poukazom na vyššie uvedené dôvody krajský súd ako súd odvolací, po preskúmaní zákonnosti a odôvodnenosti napadnutých výrokov o vine a o treste, ako aj výroku o náhrade škody, považoval podané odvolanie obžalovaného za nedôvodné, a preto v súlade s citovaným ustanovením Trestného poriadku rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.